

Bài 22
Ngược dòng Thời gian
Chủ đề: Hồi Ký Chiến Trường
Tác giả: Nguyễn Văn Hải

TOÁN CHIÊU HỒI

Ngày đầu xuân 1969. Bầu không khí sẵn sàng tác chiến trong những ngày Tết qua đi và giờ đây giới quân sự đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Đơn vị tôi, Tiểu đoàn Phi Hổ Nùng đồn trú tại Trại CCN (Command & Control North) nằm sát cạnh núi Ngũ hành sơn, Đà Nẵng cùng phối hợp với một Đại đội biệt lập người Thượng. Được không vận đến phi trường Quảng Trị, để rồi tức tốc trên những chiếc trực thăng của Thủy Quân Lục Chiến Mỹ... được đẩy vào ngay trận địa. Tôi nghe thấy một người Mỹ sau lưng nói “Có lẽ đây là cuộc hành quân mở màn cho năm...”

Tiểu đoàn Phi hổ Nùng (Nung Haymaker Force) được thành lập tại CCN trong chương trình kế hoạch OP35 của Bộ tư lệnh quân đội Mỹ tại Việt nam (MACV). Tất cả quân số được người Mỹ tuyển mộ... chỉ một nhiệm vụ duy nhất là Xung kích và dưới sự chỉ huy trực tiếp bởi những quân nhân Đặc Nhiệm Mỹ. (SOG)

Có gốc gác từ Trung hoa, người Nùng được người Pháp phát hiện và tin dùng rồi di cư xuống phương Nam... ờ ạt nhất là năm di cư 1954 và trở thành Dân tộc thiểu số sắc dân Nùng. Khởi đầu cho kế hoạch OP35 (Đặc trách đường mòn Hồ chí Minh) Người Nùng qua sự chọn lọc và giới thiệu của cán bộ thuộc NHA KỸ THUẬT... họ được ưu tiên tuyển mộ cho chương trình OP35 cùng những sắc dân thiểu số khác như Mường, Mán, Thái, Thổ, Tày... Người Việt sau này mới được tuyển và tôi thuộc số đó.

Người Nùng có được dân tộc tính, tín ngưỡng riêng và nhất là tổ chức dân sự. Sự ưu ái của người Mỹ đối với họ bằng việc chấp nhận để lập một miếu thờ trong doanh trại được cho là quân sự hiện đại. Họ cử người cúng vái hằng ngày, lâu lâu tổ chức “lên Đồng”.

Đêm đầu tiên trong mục tiêu. Trung úy Sabatinelli nằm cạnh tôi bật dậy vì tiếng rít, gầm gừ như muốn hét lên tiếp theo là những bước chân vội vã và dưới ánh trăng nửa vành, tiếng sột soạt cùng bóng người căng kín bốn chiếc poncho che chắn và ánh lửa tỏa lên không trung kèm theo trong gió mùi nhang khói bay. Có vài người đang chấp tay sụp lạy. Không hỏi lấy một lời, Trung úy kéo tay tôi nằm xuống miệng lầm bầm “đồ điên...” Tín ngưỡng đã được tôn trọng đúng mức.

Nắng đã lên mở đầu cho một ngày mới. Trung sĩ John người truyền tin đứng dậy cùng đoàn di chuyển bỗng một tràng đạn chát chúa xóa tan bầu không khí và cái bóng cao lớn của John vật xuống với máu đầm nơi ngực người chiến sĩ đầu tiên thiệt mạng mà trên gương mặt vẻ sững sờ và đôi mắt ấy mở như ngạc nhiên. Tiếng súng im bật cùng sự yên lặng rợn người và dưới kia người ta vừa đưa lên hai cái xác địch quân. Đúng lúc này súng lại nổ và trận chiến bùng lên từ hai đầu... tiền và hậu quân bị tấn công. Rừng cây cao bóng cả thật chật chội cho trận địa nhất là tầm nhìn. Nhưng rất lợi cho ẩn nấp. Thời gian trôi dần và sự lạnh lùng của rừng liền ập đến... địch đang xài chiến thuật bắn tỉa cầm chân. Lúc này tôi phải thay John mang máy truyền tin đi sau bốn người lính khiêng xác.

Hai chiếc F vừa bay ngang nhưng mắt hút về hướng tây. Trung úy đi sau đang nhận lệnh gì trong máy cùng hơi thở thơm mùi kẹo cao su sụn man tôi nơi sau gáy. Trên kia, ngang tầm mắt chùm Phong Lan tạm gửi lay nhẹ cùng gió Xuân. Qua khoảng không gian hẹp trên cao nắng chói lọi chiếu vàng rực rỡ và có cụm mây vừa trôi nhanh. Trời im gió, tỏa mùi ngai ngái của rừng theo đoàn quân lầm lũi. Người lính Nùng mang “Thần hoàng” hành quân bỗng nhiên trượt chân ngã trước tôi vài người, miệng nói gì gì đó tiếng Nùng tôi chả hiểu. Có những ánh mắt nhôn nháo nhanh chóng trao nhau. Trung đội trưởng Biệt kích Tsan phảnh Lâm vội vã báo cáo... Tôi dịch ngay cho Trung úy “Có điềm rất xấu cho đoàn quân...” Tất cả sự việc không qua khỏi mắt Trung úy, ông điem điem qua cái nhún vai tay vỗ trên cây súng và cộc lốc ra lệnh “move” quanh những nét mặt thoáng không hài lòng và những cái đầu cúi cúi bực lộ chán nản. Trung úy vẫn miệng nhai kẹo cao su và tôi đang phân vân về tín ngưỡng của họ. Tiếng gọi trong máy và lệnh cơm trưa. Cây cỏ thụ mé trái lũ Khi chả lấy gì làm sợ vẫn thi nhau chuyển cành.

Tiếng hét trấn áp từ cuối đoàn quân tan ngay bầu khí... súng nổ dồn tan. Trung úy mỉm cười và mọi người đều biết rằng... chiến thuật bắt tù binh đang được thực hiện. Lúc này súng nổ dày hơn còn có nghĩa Tiểu đội tiếp ứng đã quay trở lại nơi phục kích. Khi hậu quân bị bắn tỉa và Bộ chỉ huy tin rằng có địch đeo bám nên âm thầm phục kích. Thời gian cơm trưa chỉ là kế hoạch chờ đợi. Rừng lại yên như không gì xảy ra và lệnh di chuyển. Người ta đỡ vất vả hơn khi làm xong cái cang cho xác John. Qua tầng cây tầm nhìn dưới lũng bầu trời mây đen về hướng Đông. Lệnh dừng quân theo sau chốc lát đã có tiếng mìn nổ ở phía trước và sau đoàn quân cùng câu lệnh từ Trung úy “sẵn sàng cho triệt xuất” đồng nghĩa với việc người ta đang dùng mìn phá cây để tạo bãi đáp.

Bốn trực thăng võ trang và bốn CH47 của Thủy Quân Lục Chiến Mỹ đang có mặt trên bầu trời. Đơn vị hậu quân là Đại Đội người Thượng, đã có tiếng trực thăng UH vừa lên khỏi đầu cho không vận... Thời gian bay thật ngắn đồ đoàn quân xuống ngọn đồi trông gần bên... cứ như cuộc thực tập và từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Tiểu đoàn hành quân rời khỏi mục tiêu ngay trong buổi chiều mà vẫn dư thời giờ tổ chức bố phòng. Con gió núi ập tới lay động những luống trồng khoai Sọ và mạnh hơn trên giàn Su Su sai trái điểm bên dưới những cây ớt hiểm chín mọng xanh xán. Bóng đêm ập đến để rồi ba ngày sau Tiểu Đoàn mới được bốc về với lý do thời tiết!

Văn phòng Tiểu Đoàn Phi Hồ Nùng sáng nay nhận nhịp khác thường và không có tập họp buổi sáng như thường lệ. Ba chiếc GMC sẵn sàng đưa số người trên nó ra đi.... Những người lính Biệt Kích bị giải thể hôm nay với lý do rất lịch sự “thặng dư quân số” theo sự cải tổ trong đơn vị. Đồi mới luôn là yếu tố cần thiết quyết định thành quả của đơn vị đặc nhiệm này. Trung úy Sabatinelli vào phòng như một con lóc. Sự nhanh nhẹn cố hữu của ông luôn là sự nhạy bén. Đêm qua tại câu lạc bộ ông đã giải thích cho tôi về việc đổi mới của ngày hôm nay. Nhìn chung, quân đội Mỹ tại Việt Nam đang thay đổi chiến thuật tác chiến của họ. “Lùng và diệt” dựa vào hỏa lực ưu việt đã đến hồi cũ mèm! Thậm chí còn bị đánh giá là thất bại. Ý chí vẫn là yếu tố quyết định. Trên sân, người đi kẻ ở bên nhau trong trang phục dễ nhận nhưng bù ngùi khoẻ mắt. Tự thâm tâm trước cảnh nhìn, lòng tôi dâng lên một niềm thương cảm chia ly bất chợt.

Trung úy Sabatinelli đã nhận một nhiệm vụ mới... Toán trưởng Toán Chiêu Hồi (Earth Angel) là thông dịch cho ông dĩ nhiên tôi phải theo. Người ta đã gửi đến Trại (CCN) hai Toán Chiêu Hồi (lại một sự thay đổi trong chiến thuật). Những người lính Bắc Việt Cộng Sản bị quân đội Mỹ bắt làm tù binh hoặc ra hồi chánh... được người Mỹ tuyển mộ và huấn luyện chỉ để làm một công tác điệp vụ.

Bước vào phòng Toán, chúng tôi niềm nở bắt tay từng người khi họ đứng một hàng chào. Sáu thành viên trong Toán được giới thiệu, và thế là dưới nụ cười tươi tắn, nước da ngăm ngăm của người Mỹ gốc Ý, Trung úy đưa tay mời “chúng ta sẽ ăn mừng trên Câu Lạc Bộ...”

Ngang qua một ngôi trường rục rù màu Phượng đỏ. Bên cạnh quán cà-phê vừa nghe câu hát “Ra phố hôm nay thấy buồn lên mắt...” hòa cùng tiếng ve như gọi buồn thối thúc. Sau năm ngày nghỉ phép, nay trở về Trại. Đến phòng, người gặp đầu tiên vừa bước ra từ phòng Toán là Trung úy, ông nhìn tôi nở ngay nụ cười và nhanh nhẩu “Có việc bận, hẹn

tí nữa” theo cùng cái vẫy tay ra sau. Tiếng nói cười trong phòng khi chân tôi bước vào theo cùng tiếng “a.” mừng chào.

Thành viên của Toán chỉ mới được kết hợp khoảng tháng nay và đã cùng nhau ôn tập chiến thuật tác chiến, học thêm kỹ năng mưu sinh, thoát hiểm, v.v. Công tác và huấn luyện là nhiệm vụ của một Biệt Kích quân. Từ những nơi xa lạ hợp thành và cùng nhau chơi trò chơi “Biệt kích...” tạm gọi như vậy đi! Nhưng điều chắc chắn trước kia... họ là người bên phía địch. Còn tôi và cả Trung úy nữa chỉ là nhiệm vụ. Nhiều đêm suy nghĩ sự kết hợp này có được như mong muốn hay không? Câu trả lời vẫn là còn ở phía trước! Điều này tôi cố tìm hiểu nơi Trung úy nhưng không một dấu hiệu gì để phân vân, e ngại. Chỉ có điều thấy ông chỉ huy với một sự quá vui vẻ, hòa đồng phóng khoáng đôi khi còn tỏ vẻ chiều chuộng. Tôi đã có những đêm nhiều e ngại nghĩ suy bởi những tâm sự thường bị gây vụn để rồi chưa thoát ra được cái rào cản... ý thức. Những người tù binh hoặc hồi chánh kia nhiều lúc đưa ra những nhận định làm tôi sững sờ nhưng họ luôn theo sau là nụ cười giả lả. Thật khó đoán và như bị ai... cù léc. Theo sau có cái lạnh nơi gáy.

Thời gian, tạo cho tình người nảy nở. Sự thân thiện đến ngẫu nhiên và cuộc sống gần gũi nhau đã làm nên tình người xuất hiện dần dần có tác dụng quên đi và phai loãng... Nhất là đối với anh Tình, anh Cơ, người Quảng Bình. Cứ thấy gương mặt là tôi cảm mến. Bởi trong họ toát ra một cái gì rất hiền và chân thật.

Trung úy xuất hiện cùng một cán bộ thuộc NHA KỸ THUẬT giới thiệu đây là thành viên mới của Toán... anh tên Cử và Trung úy xin tràng pháo tay mừng. Theo tiếng tay vỗ, sự kết hợp chóng vánh đầy tình Lính trong bầu khí mừng vui... cũng là lúc đến giờ cơm trưa.

Toán lên khu cắm chiêu này. Trung úy và anh Cử (người cán bộ thuộc Nha Kỹ Thuật) hẹn chúng tôi sau cơm chiều rồi họ lên TOC (Bộ chỉ huy hành quân chiến thuật) dự thuyết trình hành quân. Phòng bên cạnh, người ta đang dọn dẹp vì Toán người Thượng ấy bị “xóa sổ” êm ru qua hai ngày trong mục tiêu. Đó cũng là sự thường trong trại Biệt Kích này. Ngoài kia, thằng con nuôi của Trung tá Chỉ Huy Trưởng trại máu khi xe đạp tuột xích và hai người lính ra phụ nó sau mấy cái nhéo vào tai thằng bé. Gió từ biển thổi hơi mát làm dịu đi cái nóng của cơn nắng. Có tiếng súng nổ nơi cuối dãy nhà... bình thường thôi...

trong cái Trại Biệt Kích này đó có thể là đụng độ cá nhân hay buồn bản một phát chơi hoặc vui nhắm bắn con thạch sùng trên trần nhà. Người Mỹ không mấy quan tâm đến súng đạn (sự thương) nên mặc nhiên cho phép tự do. Kỷ luật đáng sợ nhất và là duy nhất của sắc lính này là... “bị sa thải”.

Đã khuya Toán vào khu cấm và được đưa ra phi trường. Xe qua cầu, nhìn thành phố lung linh ánh đèn đẹp trong màn đêm. Một chiếc F gầm rú cất cánh thực hiện phi vụ đêm và xe chạy thẳng vào cửa sau của chiếc C130 đang chong đèn đợi. Nó tức tốc đóng cửa và ra ngay phi đạo. Thảm nghĩ phi vụ này sang thật. Chỉ để chuyên chở mười người Toán tôi.

Một cái gì đó ào chụp áp lực đến đôi tai xe xé rời lồng bụng thật khó chịu và trong bụng có vẻ nhẹ tênh, lòng thốn thức... biết ngay là phi cơ đang hạ cánh. Tiếng chạm đất theo cùng lực xoáy vào đôi tai bụng nghe ào ạt tiếng động cơ nhỏ dần nhỏ dần rồi dừng hẳn. Cửa sau máy bay đã được mở và một chiếc xe loại bít bùng đang de thẳng vào thật sát với khung cửa còn có nghĩa bí mật không cho bên ngoài thấy gì. Đi trước tôi, tướng thấp bé của anh Cừ, Nha Kỹ Thuật, không cần phải khom lưng khi qua cửa xe.

Đến một nơi xa lạ đối với tôi kích thích sự tò mò tìm hiểu... nhưng hiện tại trên xe, ngoài cái chạy êm ru chỉ còn là thùng xe bịt kín. Nơi đến đã đến, cửa sau xe vừa mở, ngọn đèn trên cao chiếu rục rịch sáng dãi bóng những con thân xuống một cái sân đúc xi-măng khá rộng nhìn vuông vắn mà quanh nó những dãy nhà tiếp nhau như cố ý được xây dựng để che chắn cái sân vuông, quay lại sau lưng là cánh cửa sắt rộng hai cánh và chính nó có tác dụng còn lại... bịt kín để người bên ngoài không thể nhìn thấy trong sân. Tôi hiểu ngay đây là khu vực cấm mang tính bí mật quân sự. Điều chắc chắn, bên ngoài kia hẳn là có đề biển “Cấm Chụp Hình” và chịu thôi, chưa biết đây là đâu?

Buổi thuyết trình sáng nay, Trung úy, anh Cừ, James và tôi tham dự. Nhiệm vụ vẫn là thám sát khu vực, còn riêng James trách nhiệm đặt máy dò. Mật hiệu vẫn là Bright Light, tuy cũ nhưng vẫn còn xài tốt cho các bạn... lời của Thiếu tá chỉ huy hành quân kèm theo nụ cười thật hóm hỉnh kết thúc thuyết trình. Về trên hành lang gỗ quanh khắp khu nhà bao quanh sân. Mùi gạo nấu thơm lừng từ nhà bếp gọi thêm cùng tiếng cười nữ nhưng không thể thấy vì cửa của căn nhà được trở ra phía trước ngoài kia. Về đến phòng, Trung úy ngay lập tức gọi tôi tụ tập anh em và công bố mục tiêu và nhiệm vụ. Thám sát khu vực Phong Nha (Bố Trạch) có những hang động hiểm trở... Nơi xuất phát của con đường 20 nổi tiếng thông với tỉnh Khâm Muội (Lào). Hai trung sĩ Mỹ mang tới những vật dụng hành quân cho năm ngày, nổi trội là vũ khí mười khẩu AK báng xếp và một thùng trang phục bộ đội Bắc Việt. Riêng James nhận thêm một khẩu 22ly hãm thanh.

Trục thăng CH53 đậu rữ cánh trong một hangar không mái. Một Trung tá tới bắt tay từng người khi chiếc bít bùng de sát vào hông cửa trục thăng để Toán lên tàu. Quả thật bằng cách đó... chả con mắt nào thấy gì được chuyên lên trục thăng. Nắng chiều đã tắt và trục thăng đang ra khoảng cất cánh. Nó vút lên và được tính toán để chạm đất cũng vừa lúc màn đêm ập đến. Tiếng êm êm của động cơ bay bỗng không khí trở lạnh, lạnh có thể run phải cưỡng lại và tôi biết rằng trục thăng đang bay ở độ cao nhất để tránh phòng không. Thời gian trôi mau và như trục thăng đang xuống bởi tiếng động cơ khác hẳn. Có những làn mây trắng như vập vào tàu và trời vẫn còn sáng. Lệnh chuẩn bị từ sĩ quan thả Toán và người phi hành mới vừa rời khỏi ghế riêng của anh ta. Trục thăng đang cú “đề rơi” với tôi cảm giác sồn sảng trong bụng còn có nghĩa đã đến bãi đáp. Bên ngoài, qua khung cửa hông ánh sáng nhạt nhòa xen mây trắng vụt bay. Lệnh chuẩn bị, sĩ quan thả Toán vừa bắt tay Trung úy và ra hiệu “tốt số 1” vào chúng tôi. Sự khác lạ bất chợt qua lại làn sóng âm giữa đôi tai cùng cái khoác tay “go” của Trung úy với cú đáp đất nhẹ nhàng so với khối hình to lớn, bề vộ của trục thăng. Một con suối cạn nước mùa lởm chớm đá cuội dưới chân và trục thăng vụt bay tiếp theo sự yên tĩnh của rừng ập đến cùng bóng của đêm. Nhanh chóng di chuyển đang là sinh mạng của cả Toán và bắt chấp những trở ngại địa hình, Toán phải cố đi càng xa càng tốt. Tôi bôi thêm thuốc muối vào mặt và hai tay chống lại tiếng muỗi như đàn âm binh đói khát không nuốt được mồi và bí ẩn rừng lại lên hùng theo ánh vàng đục của con trăng sắp nhô lên vòm cây. Có tiếng như reo hò âm thanh loang xa ở phía trước, Trung úy bảo tôi “tiếp tục di chuyển.” Anh Cử Nha Kỹ Thuật đi sau ho khục khặc vào hai tay. Trời đêm trở lạnh và chả mấy chốc con trăng đã đứng bóng. Ngoài kia sự hoạt động của địch càng lúc âm thanh càng lớn dần. Toán đã chọn được vị trí thích hợp nghỉ đêm.

Trong cái áo mưa đủ ấm cho cơ thể chống lại cái buốt lạnh [của] đêm rừng. Tiếng kêu của muông thú cùng quanh quanh côn trùng vang lên. Anh Tình cạnh bên được người kẻ bên lay dậy vì tiếng ngáy ngủ. James buột miệng chửi thề có lẽ bực với cái máy dò mang trên ba lô. Kinh nghiệm cho thấy chưa một Toán nào bị tấn công tại địa điểm ngủ đêm. Nhưng không vì thế mà lơ là khi chọn vị trí mà phải thẩm định và tuân theo những nguyên tắc nghiệp vụ... và trí óc nhạy bén luôn là sự sống còn... lạc quan không có chỗ trong người Biệt Kích quân. Một ý tưởng “giật mình” mang đến từ những người lính Bắc

Việt cạnh tôi làm lạnh sống lưng. Dựng ngay cái mẹo để cố dỗ giấc ngủ... nghĩ ngay đến một bầu trời trong xanh rồi xanh xanh cao mãi... và như trôi vào một thế giới khác.

Đã ba ngày qua trong khu vực thám sát. James vừa xoa tay khi gài xong cái máy dò của nợ vào vách đá. Núi dựng đứng tiếp nhau và có ngọn tách riêng trông giống Ngũ Hành Sơn cạnh Trại. Rừng và đồi tiếp nhau tạo một màu xanh điệp lục vô tận nhưng lỗ chỗ mây mù. Trung úy và James đang quan sát con đường trước mặt để tìm cách vượt qua. Con đường được ở ẩn trong cánh rừng rậm khó bị phát hiện nên dĩ nhiên được chăm sóc, bảo vệ cùng sửa chữa thường xuyên... một nông trường kế bên và những đơn vị dân quân, Toán đã gặp trong mấy ngày qua. Có tiếng nơi hướng Đông và dần lên tốp đầu tiên. Chim trên cành bỗng the thé xà cánh xuống thấp và rồi chớp vút bay. Đoàn vận chuyển bằng xe đạp thồ đang ngang qua. Trung úy vừa liên lạc xong, nét mặt tươi và tôi cũng vừa nghe tiếng máy bay tận cao xanh... Ông chỉ về sau lưng ý muốn nói cái máy dò và ra dấu “số một!” Trời trở gió xuyên ánh vàng chiều cùng cảnh vật và sự im lìm đáng sợ của con đường khi đoàn vận chuyển vừa kết thúc. Lệnh gỡ mìn phòng thủ để di chuyển. Trung úy đã thảo luận với Toán và cho rằng thời điểm thích hợp để qua con đường, chính là vào lúc này. Bước chân vội vã lại vội hơn khi gần đến tảng đá lớn ven đường. Ý tưởng táo bạo của Toán khi quyết định thay vì dựa vào bóng đêm để di chuyển đang là một thử thách. Toán viên đi đầu đã qua đường và người sau rút đang xóa những dấu giày. Một tiếng hú từ phía Đông nổi lên... hu, hú hú. Đó là tiếng gọi nhau của những người quen nghề rừng. Nhìn ra xuất hiện đám dân quân (theo trang phục) cùng những cánh tay vẫy ước chừng chỉ một trăm mét... có tiếng hú đáp trả trong chúng tôi và không ai bảo ai vẫy tay cùng họ cho đến khi biến vào lùm cây ven đường. Thoáng vẻ hài lòng, Trung úy phát tay tiếp tục di chuyển. Rừng rậm vẫn là người bảo vệ cho Toán.

Màn đêm mau đến cùng sương lạnh xuống nhanh. Rừng tĩnh lặng dĩ nhiên vẫn theo bản trường ca muông thú và côn trùng. Cái đá chân của Trung úy làm tôi thức giấc khi mới vừa chợp mắt nhưng chưa quên giấc mơ gã bạn đưa xe mà loay hoay với chiếc xe tuột xích. Ngoài kia hùng lên ánh hồng của lửa xen âm thanh huyền ảo trời đêm. Tiếng xe hơi tăng ga loang xa theo nhịp nhún... mắt nhìn đồng hồ chỉ hai giờ sáng. Tiếng Cú vừa bay ngang và con tắc kè đua với con gà gáy sớm. Trên tàn cây một cụm mây vừa bay qua ánh trắng đang xé về tây. Tôi tiếc cho giấc ngủ và cái kết của giấc mơ. Sự hoạt động ngày đêm của địch chủ yếu là vận chuyển xuất phát từ những hang động trong quần thể khu vực đồi núi có những ngọn dựng đứng với sông, suối bên trong. Sương lạnh theo gió núi mờ bay đem theo những giọt nước li ti phà vào mặt cùng nghe tiếng gáy dồn của gà rừng như chặn lại âm thanh mỗi lúc một nhỏ của đoàn chuyên vận về hướng Tây.

Ngọn đồi đã được chọn làm bãi đáp triệt xuất. Toán đã bỏ lại bìa rừng ẩn chứa nhiều bất trắc. Không gian thoáng dang và nắng thật gần. Ẩn nấp trong những lùm cây, nơi đây cây thật thấp. Khoảng trống trước mặt lý tưởng cho trực thăng đáp. Trung úy nhìn đồng hồ trong chờ đợi. Ông căn dặn nhớ gỡ mìn phòng thủ khi thấy trực thăng trong khu vực.

James vừa xong cuộc điện đàm và công bố cái hẹn triệt xuất chính xác vào giữa trưa. Con gió núi đi qua theo sau con gió lốc xoáy ào ạt và chạy xuống đồi thoải. Ngán người vì tiếng nói vọng lên thật ngắn gọn rồi im bật, chính xác từ hướng Toán vừa đi qua, Trung úy ra hiệu hướng thoát theo đúng chiến thuật và không khí bao chụp thật nặng, còn gió, tự nãy giờ đi đâu mất. Giọt mồ hôi nhanh chóng theo kẽ lưng. Anh Cử Nha Kỹ Thuật, ra dấu “ten” theo ngay là tiếng súng nổ, Trung úy đã chọn trước tiếng Zulu trong trường hợp này và sau nửa băng đạn đầu Zulu đã được hết lên. Vừa chạy vừa nhìn bóng nắng... nó thật gần với cái hẹn triệt xuất. Nhìn tay đồng hồ chỉ 11 giờ 15 phút. Trung úy bỗng dừng chân có thể vì thấm mệt và tôi ngạc nhiên khi đưa mắt nhìn Toán giờ chỉ còn lại năm người... một nửa số đã bốc hơi! Báo cáo với Trung úy, ông ngao ngán lắc đầu rồi lại bận với cái máy truyền tin từ lưng James.

Di chuyên vội theo thể lưng khom vì tàn cây thấp. Địa thế cho phép vừa đi vừa đợi trực thăng. Năm người chiêu hồi của Toán mất tích một cách đáng ngờ. Không một ai chứng kiến họ tử hay bị thương. Cuộc đụng độ chớp nhoáng có một vẻ ngẫu nhiên với địch quân đúng là những người đi săn bắn hơn là tác chiến. Người còn lại là anh Cơ (Trình ngọc Cơ). Những người lính Bắc Việt đã từng là tù binh hay hồi chánh viên, được SOG tuyển mộ và huấn luyện. Hẳn là chương trình này (của SOG) nhằm mục đích điệp vụ hơn là tác chiến như những Biệt Kích quân khác. Ý nghĩ ban đầu chột đến và cơn gió nhẹ vẫn mơn man nơi gáy. Trung úy tất tạt với cái máy truyền tin. Anh Cử Nha Kỹ Thuật và James vừa gài xong mìn phòng thủ. Tôi nhìn Cơ anh ta cũng nhìn tôi miệng cười... từ cái miệng rộng có hàm răng hơi hô ấy ẩn chứa gì? Tôi cứ nghĩ và không thể trả lời! James đưa tay chỉ trên bầu trời ba chấm đen và nó to dần hình thể của một trực thăng và hai Khu trục A1. Trên thật cao vẫn là tiếng của chiếc OV10 có từ trước. James và anh Cử gỡ xong mìn và cái dáng bệ vệ của trực thăng tuy to lớn nhưng nhẹ nhàng đáp xuống bốc Toán cứ như trong thực tập. Hai A1 đến để làm kiếng và cùng chúng tôi bay về.

*Mùa Phục sinh 2018.
Hạ sĩ Nguyễn Văn Hải,
Đoàn 1 Sở Liên Lạc. Nha kỹ Thuật.*

Viết câu chuyện này để tưởng nhớ Trung úy Vincent Sabatinelli... một người Mỹ gốc Ý. Sau chuyến công tác trên, Toán Chiêu Hồi giải tán. Trung úy nhận nhiệm vụ mới còn tôi chuyển về làm thông dịch cho Thiệu úy Bửu Chính, Trưởng Toán Thăng Long thuộc Nha Kỹ Thuật (Thời điểm này SOG mới chấp nhận chuyển giao chỉ huy cho Nha Kỹ Thuật...) Khoảng cuối năm 1969, một lần gặp trên câu lạc bộ, James cho tôi biết Trung úy Sabatinelli trong một nhiệm vụ đã tử trận cùng chiếc trực thăng mất tích mà người ta chưa tìm ra nguyên nhân?

Nguồn: Internet eMail by Đoàn Hữu Định chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, June 15, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*